סיניורה סוסיסקה.

סיפור איטלקי עממי

צייר אי. ראפין

חיה פעם גברת אחת בשם סיניורה סוסיסקה. היה לה בן יחיד, כזה וורוד, קטן ועגול וסיניורה סוסיסקה קראה לו בללושינו, שפירושו יפהפה.

פעם אחת סיניורה סוסיסקה שמה על התנור סיר עם מים ובעצמה לקחה סל ויצאה לשוק כדי לקנות אוכל לבנה.

כשנפרדה מהבן אמרה "בללושינו יקר שלי, אל תיגש לסיר שעל התנור כשאינני בבית. אתה עלול להתבשל במים החמים." כך אמרה והלכה. היא מיהרה מאוד כדי לחזור.

אך לא הצליחה לחזור מהר הביתה. תחילה עמדה על מיקח עם מוכר פטרוזיליה, אחר כך עם מוכר גזר ועם מוכר סלרי. וכשקנתה בצל, התעכבה הרבה זמן. למוכרת הייתה משפחה גדולה.

צריך היה לדון בנפרד על כל אחד משנים-עשר הילדים, אחרת המוכרת עלולה הייתה להיעלב ולא לוותר על סולדי אחד או על חצי סולדי או על רבע סולדי. וסיניורה סוסיסקה הייתה מאוד חסכונית.

וכך עבר כל הבוקר עד הצהריים.
וכשסיניורה סוסיסקה חזרה הביתה, פתחה את הדלת והביטה סביב, לא ראתה את בללושינו הקטן.
היא מיד התחילה לקונן "וי לי, וי. הילד הקטן שלי, בללושינו, נפל לסיר והתבשל!"

הסיר שמע זאת וחשב "משום מה לא שמתי לב שבללושינו הקטן הרים את המכסה שלי. אבל אם בעלת הבית אומרת, הרי כך כנראה היה" והוא הוסיף בעצב "מרוב הצער אתפקע!" והתפקע. מים נשפכו ממנו ישר לתוך האש.

"מה קרה לך, סיר?" שאלה האש. והסיר ענה "האם לא שמעת? התבשל בללושינו הקטן. סיניורה סוסיסקה בוכה ואני התפקעתי.
אמרה האש "אז אני א-כ-ב-ה.." וכבתה.

"מה קרה לך אש?" שאל התנור.
הניצוצות האחרונים ענו לו "האם לא שמעת? בללושינו הקטן התבשל.
סיניורה סוסיסקה בוכה, הסיר התפקע ואנחנו כבים."
"אז גם אני אתפרק" אמר התנור, והתפרק.

לבנה אחת מהתנור הכתה במסגרת החלון. "מה קרה לך, תנור?" שאל החלון. והתנור רעם "האם לא שמעת? בללושינו הקטן התבשל. סיניורה סוסיסקה בוכה, הסיר התפקע, האש כבתה ואני מתפרק."
"אם כך" אמר החלון "אתחיל להיפתח ולהסגר לסירוגין" והתחיל לנפנף במסגרות שלו עד שכל הזכוכיות נפלו החוצה.

"מה אתך, חלון" שאלה צנצנת צבעונית. "האם לא שמעת? בללושינו הקטן התבשל. סיניורה סוסיסקה בוכה, הסיר התפקע, האש כבתה, התנור התפרק ואני מנפנף במסגרות."
"אך, אם כך" אמרה הצנצנת הצבעונית "אפול על הרצפה ואשבר." והיא נפלה לרצפה ונשברה.

"מה קרה?" שאלה הרצפה. "האם לא שמעת?" אמרו שברי הצנצנת הצבעונית "בללושינו הקטן התבשל. סיניורה סוסיסקה בוכה, הסיר התפקע, האש כבתה, התנור התפרק, החלון מנפנף במסגרות ואני נפלתי ונשברתי."
"אז גם אני אעשה מה שרק אוכל" אמרה הרצפה "אחרוק בקרשים שלי" והתחילה לחרוק.

מהחור קפץ עכבר קטן ושאל "מה קרה לך, רצפה, למה את חורקת פתאום?" והרצפה ענתה "האם לא שמעת? בללושינו הקטן התבשל, סיניורה סוסיסקה בוכה, הסיר התפקע, האש כבתה, התנור התפרק, החלון מתנפנף, הצנצנת הצבעונית נשברה ואני חורקת בקרשים שלי."

העכבר הקטן השתומם מאוד. "הרי בללושינו הקטן לא התבשל בכלל. הנה הוא יושב בפינת החדר."
סיניורה סוסיסקה הפסיקה לבכות ורצה לפינה. ושם באמת ישב הבן שלה, בללושינו הוורוד, הקטן והעגלגל.

"אם קדושה! תודה שהצלת את בני הקטן ממוות איום" צעקה סיניורה סוסיסקה תוך צחוק ובכי. היא תפסה את בללושינו האהוב שלה וחיבקה אל לבה.

אחר כך הביטה סביב וראתה מה קרה בחדר. ואז סיניורה סוסיסקה התרגזה מאוד וסטרה לבללושינו הקטן חזק בישבן.
ומה אתם חושבים? על מי הייתה צריכה לכעוס?